

DARK VERSE 1

PREDATOR

R U N Y X

PREDATOR

R U N Y X

2024

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, šíriť, prenášať alebo ďalej predávať v akejkoľvek forme, alebo akýmkoľvek prostriedkami vrátane fotografovania, nahrávania alebo iných elektronických, alebo mechanických metód, ani ukladať do žiadnej databázy alebo vyhľadávacieho systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, s výnimkou krátkych citácií obsiahnutých v kritických recenziách a niektorých iných nekomerčných použití povolených autorským zákonom.

Ide o fiktívne dielo. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, udalosťami, alebo miestami je úplne náhodná.

Predator

THE PREDATOR

Copyright: © 2020 RuNyx

All rights reserved

Translation © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © 2023 Nelly R.

Illustrations: © Shutterstock

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-083-6

ISBN 978-80-8247-084-3 PDF

ISBN 978-80-8247-085-0 EPUB

ISBN 978-80-8247-086-7 MOBI

Fanúšikom

*Čitateľom, ktorí boli so mnou celé roky.
Som tu vďaka vám.*

Poznámka autorky

Toto je prvá kniha zo série *Dark Verse*. Ako už názov napovedá, všetko v tomto svete bude temné, brutálne a surové. Postavy, ich správanie a okolnosti sú priamym dôsledkom ich sveta. Morálka je šedá a ľudskosť pochybná. S každou ďalšou knihou budem viac skúmať temnotu a dobro, ktoré v ňom ešte môže existovať. Ak vám to nie je príjemné, úprimne vás vyzývam, aby ste ukončili čítanie na tomto mieste. Obsah bude explicitný, obrazy brutálne a činy pochybné. Dúfam, že sa vám bude vnáranie sa do tohto sveta spolu so mnou páčiť.

Upozornenie: Keďže hlavná hrdinka má mimoriadne vysoké IQ, niektoré vzorce jej premýšľania sa opakujú. Veci, ktoré ju fascinujú, si opakuje stále dookola.

Preto si v knihe všimnete určité frázy, ktoré sa opakovane spomínajú.

Slovník

Predator – Predátor

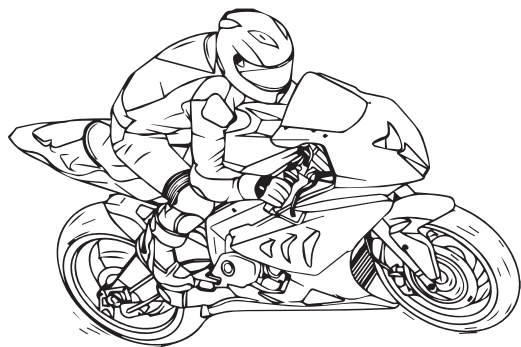
Bloodhound – Sliedič, Špicel

Wall – Stena

Reaper – Kosec, Smrtka

Friedrich Nietzsche

*Keď hľadáš do priepasti,
aj priepasť hľadá do teba.*

Úvod

Aliancia

Tenebrae City, 1985

Počas chladnej tmavej zimnej noci, keď vietor kvílil a obloha plakala závojom dažďa a snehu, sa uprostred ničoho stretli dvaja muži z Tenebrae Outfit s dvomi mužmi zo Shadow Portu. Hoci tieto dve rodiny boli rivalmi už viac ako desať rokov, začínalo to škodiť obchodu. Ich svet bol malý a nemohli si stále navzájom odtínať hlavy, ak existovalo niečo väčšie a výnosnejšie a mali by z toho prospech. Bolo načase ukončiť desaťročnú rivalitu a začať budovať partnerstvo pre budúcnosť.

Vodca Shadow Portu sa pod ťažkým kabátom triasol, vo svojom meste na západe nebol zvyknutý na mráz. Vodca Tenebrae Outfit sa zasmial. Slnko tu videli ešte menej ako on svoju ženu. Rozhovor bol žoviálny. Vodcovia mali vedľa seba mužov, tichých pozorovateľov.

Po úvode prišla na rad diskusia o obchode. Zbrane a alkohol - to bola tvár tejto operácie. Bolo načase začať niečo nové. Prvýkrát s rodinou. S touto myšlienkou prišiel vodca Tenebrae. Išlo o nový druh obchodu, vo svete ešte nie bežný, ale mal veľkú budúcnosť a bolo v ňom viac peňazí, ako sa im kedy snívalo. Vodca Shadow Portu súhlasil. Muži prisahali, že to udržia v tajnosti, že sa to bude odohrávať pod

rúšskom obchodu so zbraňami a alkoholom, čo bude každý považovať za ich hlavný biznis.

Vodca Tenebrae otvoril kufor svojho auta. Ležali tam v bezvedomí dve malé dievčatá, ktoré nemali viac ako osem rokov a nevedeli, čo ich čaká.

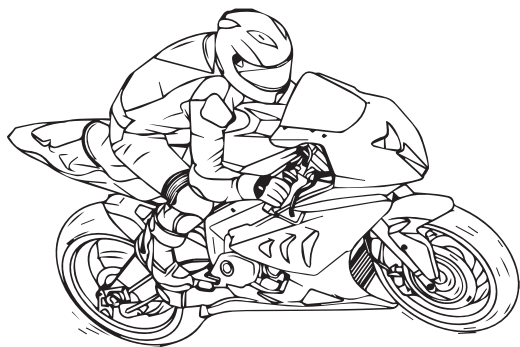
Vodcovia si vymenili slabý úsmev a podali si ruky.

„Na budúcnosť,“ povedal jeden z nich.

„Na budúcnosť,“ zopakoval druhý.

A to bol začiatok Aliancie.

1

Vetrenie

Súčasnosť

Nôž sa jej zabodával do stehna.

Nemala tu byť.

Tá myšlienka Morane opakovane vyzváňala v hlave. Nervy mala napnuté aj keď sa snažila pôsobiť nad vecou. Držala pohár plný šampanského a predstierala, že z neho popíja, pričom očami neustále skúmala dav. Aj keď vedela, že pár dúškov by s jej nervami urobilo zázraky, neodpila si. Dnes večer potrebovala čistú hlavu oveľa viac ako tekutú odvahu. Možno. *Dúfajme.*

Večierok bol v plnom prúde, konal sa na rozľahlých trávnikoch domu niekoho z rodiny Maroniovcov. Prekliaty Outfit. Bolo len dobré, že počas posledných pár dní si urobila čo najväčší prieskum.

Morana si z tieňa prezrela dobre osvetlenú záhradu a zbadala tváre, ktoré za tie roky poznala zo správ. Niekoľko z nich zahliadla aj v dome, v ktorom vyrastala. Videla vojakov Outfitu, ktorí sa so stoickými výrazmi na tvárach motali okolo, videla ženy zavesené ako ozdoby na ramenách mužov, s ktorými tam boli, videla nepriateľov.

Ignorujúc svrbenie parochne pozorne sledovala okolie. Dala si záležať, aby dnes večer vyzerala ako niekto iný. Pod dlhými čiernymi

šatami ukrývala nože, z ktorých jeden sa jej akosi zvrtol a pichal ju do stehna. Na dark webe kúpila náramok so skrytým otvorom na aerosólový jed. Na bežnom trhu dostupný nebol. Tmavé vlasy mala pevne prichytené k hlave a na nich hodvábnu parochňu s jahodovo blond vlasmi, pery zvodne červené. Nebola to ona. Ale tak to malo byť. Túto noc plánovala celé dni. Celé dni sa spoliehala na to, že tento plán vyjde. Nemohla to pokaziť. Nie, ak bola tak blízko.

Pozrela na sídlo, ktoré sa týčilo za davom. Bolo ako zviera. Inak sa to nedalo opísať. Bolo ako starobylý hrad pochovaný v škótskych kopcoch, zvláštny hybrid moderného sídla a stredovekého hradu. Zviera. Zviera, ktoré malo v bruchu niečo jej.

Chladný vzduch voňal nočnými kvetmi a Morana potajomky zo seba striasla zimomriavky, ktoré sa jej snažili olízať pokožku.

Vtom začula zvuk nespútaného mužského smiechu. Zahľadela sa na zavalitého sivovlasého muža, ktorý sa smial s ďalšími mužmi v severnom kúte nehnuteľnosti a skúmala ho. Tvár mal zvráskavenú veľkom, ruky z tohto pohľadu čisté.

Och, koľko len mal na tých zdanlivo čistých rukách krvi. Tolko, tolko krvi. Niežeby ju v ich svete niekto na rukách nemal. Ale on si vydobyl povest' najkrvavejšieho zo všetkých, vrátane jej otca.

Lorenzo „Bloodhound“ Maroni bol šéfom Tenebrae Outfit. Jeho kariéra trvala viac ako štyri desaťročia, jeho register trestov bol dlhší ako jej ruka a jeho chladnokrvný postoj bol v ich svete predmetom obdivu. Morana sa pohybovala v blízkosti ľudí ako on dosť dlho na to, aby to ňou neotriaslo. Alebo skôr nedovolila, aby to ňou otriaslo.

Vedľa Lorenza stál jeho starší syn Dante „Wall“ Maroni. Hoci jeho pekná tvár mohla niekoho oklamať, Morana si urobila dostatočný prieskum, aby ho nepodceňovala. Muž s postavou pevnou ako múr sa týčil takmer nad každým. Ak sa dalo veriť klebetám, pred desiatimi rokmi zaujal kľúčovú úlohu v organizácii.

Morana predstierala, že popíja šampanské. Vymenila si zdvorilý úsmev so ženou, ktorá sa na ňu pozrela a nakoniec sa zahľadela na muža, ktorý stál mlčky vedľa Danteho.

Tristan Caine.

Bol anomáliou. Nepokrvný člen, ktorý zložil prísahu krvi v rodine. Jediný nepokrvný člen, ktorý bol v Outfite tak vysoko. Nikto presne nevedel, kde presne sa v hierarchii nachádza, ale bolo to veľmi vysoko. Každý mal teórie o tom, prečo, ale nikto to nevedel s istotou.

Morana naňho uprela pohľad. Bol vysoký takmer ako Dante, navlečený do ležérneho trojdielneho čierneho obleku bez kravaty. Jeho tmavé blond vlasy ostrihané tesne pri hlave boli takmer tmavohnedé, oči mal z diaľky svetlé.

Morana vedela, že sú modré. Výrazne modré. Videla jeho fotografie. Vždy to boli momentky, na ktorých mal prekvapivo prázdny výraz. Morana bola v ich svete na tvári bez výrazu zvyknutá, ale on to povýšil ešte o stupienok vyššie.

Hoci bola jeho svalnatá postava príťažlivá, nebol to dôvod, prečo od neho Morana nemohla odvrátiť zrak. Bolo to kvôli príbehom, ktoré o ňom počula za posledných pár rokov. Väčšinou pri odpočúvaní rozhovorov, najmä otcových.

Tristan Caine bol podľa rozprávania synom osobného strážcu Lorenza Maroniho, ktorý zomrel pri ochrane šéfa pred takmer dvadsiatimi rokmi. Tristan bol vtedy mladý, bez matky, ktorá po manželovej smrti zmizla.

Lorenzo si z neznámych dôvodov vzal mladého chlapca pod svoje krídla a osobne ho do remesla zaškolil. A tak bol dnes Tristan Caine synom Bloodhonda Maroniho. Niektorí hovorili, že Maroni ho uprednostňoval pred vlastnou krvou a že po Maroniho odchode do dôchodku bude šéfom Outfitu Tristan, nie Dante.

Tristan „Predator“ Caine.

Nazvali ho Predatorom. Jeho povest' ho predchádzala. Len zriedka sa vydával na lov, ale keď to urobil, bol úspešný. Keď sa naň vydal, išiel rovno po krku. Bez rozptyľovania. Bez hier. Pri všetkom svojom pokoji bol tento muž smrteľnejší ako nôž, ktorý sa jej zarezával do stehna.

On bol tiež dôvodom, prečo prišla na večierok.

Chystala sa zabiť Tristana Caina.

Život dcéry šéfa rodiny Shadow Portu ju pripravil na veľa vecí. Nie však na toto. Napriek tomu, že Morana vyrastala obklopená zločinom, bola prekvapivo chránená pred tou najškaredšou časťou ich sveta. Učila sa doma, chodila na univerzitu a teraz pracovala ako vývojárka na voľnej nohe. Všetko veľmi obyčajné.

Práve preto bola taká *nepripravená*, aby to zvládla. Nebola pripravená vniknúť do domu otcových nepriateľov a tým aj do svojho, a rozhodne nebola pripravená zavraždiť spomínaného nepriateľa.

Možno ho naozaj nemusela zabiť. Možno by rovnako dobre fungoval aj únos.

Akoby.

Morana viac ako hodinu pozorne sledovala Tristana Caina bez toho, aby to bolo príliš nápadné a čakala, kým sa jednoducho pohne. Bol prilepený k Maroniho boku, ale nakoniec sa od neho s temným úškrnom na peknej tvári odlepil a prešiel k baru.

Morana rozmýšľala, či sa má k nemu priblížiť na otvorenom priestranstve alebo radšej počkať, kým zamieri do domu. Po chvíľke váhania sa rozhodla pre druhú možnosť. Prvá možnosť bola príliš nebezpečná. Ak by ju odhalili, znamenalo by to nielen trest smrti pre ňu, ale aj vojnu medzi oboma rodinami. Vojnu mafiánov. Zachvela sa už len pri spomienke na všetky tie morbidne príbehy, ktoré si za tie roky vypočula.

Takisto uvažovala, či má nejakú logiku to, že chce toho muža zabiť.

Možno nie, ale potrebovala sa dostať do domu a zistiť, kde ukrýva jej kódy.

Všetko sa to začalo ako výzva od jej bývalého priateľa (niežeby o ňom niekto vedel). Keďže aj on sám bol vývojár a vyzval ju, aby vytvorila čo najzložitejší súbor kódov, akého je schopná. Keďže bola na výzvy zvyknutá, pristala.

Tieto kódy boli jej Frankensteinom. Mocným monštrum, ktoré sa jej vymklo spod kontroly. Mohli by digitálne zničiť kohokoľvek, vytiahnuť každé špinavé tajomstvo z najhlbších častí webu a obrátiť na trosky celé vlády a mafie, ak by sa dostali do nesprávnych rúk.

A oni sa dostali do tých najhorších možných rúk. Keď kódy pred tromi týždňami dokončila, jej hajzlíkovský bývalý Jackson ich ukradol a zmizol.

Až keď ho potom začala sledovať, zistila, že Jacksona poslal Outfit a jeho úlohou bolo zblížiť sa s ňou. Presnejšie, poslal ho Tristan Caine. Ako sa ten dozvedel o jej schopnostiach, netušila.

Bola v sračkách. Tak veľmi, veľmi v sračkách.

V žiadnom prípade to nemohla povedať otcovi. V žiadnom. Obvienia proti nej boli príliš veľké. Chodila s cudzincom, vytvorila časovanú bombu kódov bez akejkoľvek ochrany, ale čo bolo najhoršie, vedela, kde kódy skončili. Otec by ju bez mihnutia oka zabil. Vedela to a úprimne povedané, bolo jej to jedno. Ale nevinní ľudia a náhodní okoloidúci si nezaslúžili, aby im jej chyby zničili život.

Po týždňoch hľadania a sledovania sa jej nakoniec podarilo sfaľovať pozvánku na večierok v Tenebrae. Jej otec si myslel, že je na stretnutí so svojimi neexistujúcimi priateľmi zo školy. Jej ochranka si myslela, že je opitá a spí vo svojom zamknutom hotelovom apartmáne.

Utekla. Vošla do brlohu tak hlboko... Musela získať tie kódy a dostať sa odtiaľto preč. A musela urobiť nielen to. Musela tiež umlčať Predatora. Jediný spôsob ako, bolo zabiť ho.

Už len pri pomyslení na to, ako to s Jacksonom vymýšľal, jej vrela krv v žilách.

Och, áno, zabiť ho nebude problém. Nutkanie sa stupňovalo zakaždým, keď si na toho chorého bastarda spomenula. Morana zaľala zuby.

Nakoniec, keď do seba hodil panáka škótskej, sa Tristan Caine pohol smerom k sídlu.

Nastal čas predstavenia.

Morana kývla hlavou, položila pohár na podnos jedného z mnohých čašníkov a potichu sa vybrala k odľahlej ceste, po ktorej kráčal. Držala sa v tieni, jej tmavé šaty zabezpečili, že ju nik nezbadal. Po niekoľkých krokoch v zálahe hustých kríkov okolo cestičky zvuky večierka utíchali.

Pred ňou sa k schodom domu svižne blížila Cainova vysoká, mohutná postava. Bral ich po dvoch a ona, náhliac sa v opätkoch, sa ho snažila udržať vo svojom zornom poli.

Očami preletela po okolí, zohla sa a vyliezla po schodoch. Naľavo od seba videla večierok a stráže rozmiestnené okolo trávnikov.

Zamračila sa na nedostatočné zabezpečenie samotného domu a vošla doň cez priestor medzi obrovskými dvojkrídlovými dverami.

Vtom uvidela strážcu, mieril priamo jej smerom cez vstupnú halu.

Zasiahla ju vlna adrenalínu, skrčila sa za prvý stĺp, ktorý zbadala a očami prebehla okolo obrovského vchodu s prehnaným lustrom. Pohľadom sledovala Caina, ktorý sa vydal chodbou naľavo od haly. Jeho chrbát jej zmizol z dohľadu.

Zrazu pocítila, ako ju niekto potiahol za ruku.

Veľký strážca sa na ňu zamračil.

„Stratili ste sa, slečna?“ spýtal sa s podozrievavým pohľadom a skôr, ako si to stihla rozmyslieť, Morana zdvihla vázu vedľa seba a rozbila mu ju o hlavu. Strážnikove oči sa rozšírili prekvapením pred tým, ako sa zrútil na zem. Morana utiekla, nadávajúc si.

Kurva, kurva, kurva.

Bolo to nedbalejšie, ako by si želala.

Zhlboka sa nadýchla, sústredila sa na úlohu, prikrčila sa a zamierila k vstupnej hale. Keď už bola vo vnútri, zastavila sa, aby si vzala topánky do rúk a nespôsobilá hluk. V priebehu niekoľkých sekúnd už bola na rohu chodby kdesi v zadnej časti domu a pozerala na schody vedúce k jediným dverám.

Prehltla. Srdce jej búšilo, keď liezla hore.

Dostala sa na poschodie a po špičkách sa vydala k dverám. Rýchlo do seba nasala vzduch. Potom vytiahla nôž z puzdra na stehne, dobre si vedomá malej modriny, ktorú tam zanechal. Siahla po kľúčke, obula si podpätky a otvorila dvere.

Strčila hlavu dovnútra a rozhliadla sa po akejsi polotmavej izbe pre hostí.

Bola prázdna.

Zamračila sa, vošla dnu a potichu za sebou zavrela dvere.

Dvere na druhej strane veľkej miestnosti sa otvorili skôr, ako sa stihla rozhliadnuť po izbe. S búšiacim srdcom sa prikrčila v rohu. Tristan Caine vyšiel z kúpeľne a hodil svoje sako na posteľ. Na bielej košeli sa mu vynímali traky, golier mal rozopnutý a vyžehlená látka sa mu

na širokej plochej hrudi napínala. Na veľmi svalnatej hrudi. Stavila by sa, že má svaly aj na bruchu.

Nenávidiac sa za to, že si to všimla, nemohla poprieť, že ten muž bol veľmi, veľmi príťažlivý. Škoda len, že bol bastardom na pohľadanie.

Videla, ako si z vrecka nohavíc vytiahol telefón a prstom prechádzal po displeji, pričom sa úplne sústreďoval na to, čo práve videl. Sledovala jeho svalnatý chrbát otočený smerom k nej. Narovнала sa.

Teraz alebo nikdy.

Kráčala k nemu, ruka s nožom, ktorý zvierala v bledých háňkach, sa jej mierne chvela. Priblížila sa, neodvážila sa ani dýchať, aby ho na seba neupozornila. Takmer dva kroky za ním mu položila nôž na chrbát, presne nad miesto, kde mal mať srdce a čo najchladnejšie vyslovila:

„Pohni sa a zomrieš.“

Videla, ako mu svaly na chrbte jeden po druhom stuhli skôr, než prehovorila. Fascinovalo by ju to, keby nebola taká posratá strachom a šialene nepríčetná.

„Zaujímavé,“ poznamenal vyrovnane, akoby jeho život nebol v jej trasúcich sa rukách vzdialený len päť centimetrov od svojho konca.

„Pustite telefón a zdvihnite ruky,“ prikázala mu a sledovala, ako bez váhania poslúchol.

Jeho hlas prerušil napäté ticho.

„Keďže ešte nie som mŕtvy, predpokladám, že niečo odo mňa chcete.“

Úplne nevzrušený tón hlasu jej nervy vôbec neupokojil. Prečo ho to ani trochu netrápi? Mohla ho rozrezať na kúsky. Ušlo jej niečo?

Na chrbte jej vyrazil pot, parochňa na pokožke hlavy ju svrbela, ale sústredila sa na jeho chrbát. Z druhého stehna vytiahla ďalší nôž a priložila mu ho k boku, priamo k obličke. Chrbát sa mu ešte o čosi viac napol, ale ruky sa mu nezachveli, zostal úplne vzpriamený.

„Čo chcete?“ spýtal sa neochvejným tónom.

Morana sa zhlboka nadýchla a prehovorila.

„Ten USB kľúč, ktorý vám dal Jackson.“

„Aký Jackson?“

Morana varovne zaryla obe čepele o kúsok hlbšie.

„Nepredstierajte, že hovno viete, pán Caine. Viem všetko o vašich dohodách s Jacksonom Millerom.“

Jeho chrbát zostal strnulý, nožom chýbala len sekunda, aby prenikli kožou.

„Kde je ten kľúč?“

Chvíľu bolo ticho, potom naklonil hlavu doľava.

„Moje sako. Vnútorne vrecko.“

Morana prekvapene zažmurkala. Nečakala, že sa tak ľahko vzdá. Možno bol napriek všetkým tým drsným kravinám v skutočnosti slaboch. Možno boli všetky tie fámy a historiky vymyslené.

Pozrela na čierne sako. Zlomok sekundy nepozornosti a situácia sa zvrtila.

Chrbtom narazila do steny vedľa dverí. Pravú ruku s nožom jej zvieral pevne pritisnutú k stene, ľavú ruku s nožom mala priloženú k vlastnému hrdlu, ovládal ju oveľa silnejší a oveľa nahnevanejší Tristan Caine.

Morana zažmurkala do jeho očí, do jeho veľmi modrých, veľmi našťvaných očí, ohromená zvratom udalostí. Na toto nebola pripravená. Doriti, na toto nebola vôbec pripravená.

Naprázdno prehltna. Čepeľ jej vlastného noža, ktorý zvierala vo svojej ruke, mala priamo na krku. Cítila, ako sa chladný kov dotýka jej opálenej pokožky. Jeho druhá ruka ovíjala tú jej nad hlavou ako putá. Cítila, ako sa na ňu tlačí jeho veľké svalnaté telo, jeho hrud' na jej dvíhajúcich sa prsiach vyžarovala teplo, pižmová vôňa jeho kolínskej vniakala do jej zmyslov, jeho nohy ju väznili, úplne ju znehybňovali.

Prehltna, pozrela sa mu do očí a vystrela chrbát. Ak mala zomrieť, nechcela zomrieť ako zbabelec. Najmä nie rukou niekoho ako bol on.

Naklonil sa bližšie, jeho tvár bola len pár centimetrov od jej, jeho oči boli chladné a hlas brutálny, keď prehovoril.

„Toto miesto, presne tu,“ hovoril potichu a pritlačil špičku noža na miesto priamo pod jej čeľusťou na nahnutom krku. „Je to výborné miesto. Porežem vás tu a zomriete skôr, ako stihnete žmurknúť.“

Zovrela jej žalúdok, ale zaľala zuby, odmietla prejavit' strach a mlčky počúvala, ako posúva nôž k jej pulznému bodu blízko stredu krku.

„A toto miesto tu... zomriete, ale nebude to čisté.“

Srdce jej v hrudi hrmelo pomstou. Pri jeho pohľade sa jej potili dlane. Nôž presunul na miesto blízko spodnej časti jej krku.

„A toto... Viete, čo sa stane, keď vás porežem tu?“

Morana mlčala, len ho pozorovala. Jeho hlas sa jej vysmieval, takmer zvädzal pokušením smrti.

„Budete cítiť bolesť,“ pokračoval neohrozene. „Vykrvácate na smrť. Budete cítiť každú kvapku krvi, ktorá opustí vaše telo.“ Jeho hlas sa jej rozlieval po jej pokožke. „Smrť príde, ale oveľa, oveľa neskôr. A bolesť bude neznesiteľná.“

Pevne držal nôž na mieste. Jeho hlas bol zrazu mrazivý.

„A teraz, ak to tak nechcete, povedzte mi, kto vás poslal a o akom kľúči hovoríte.“

Morana naňho zmätene zažmurkala, kým si to uvedomila. Nespoznal ju. Samozrejme, že to tak bolo. Nikdy sa vlastne nestretli a ako to pri prvých stretnutiach býva, aj toto bolo sklamaním. Pravdepodobne len letmo videl jej fotky, rovnako ako ona jeho.

Morana si zvlhčila suché pery a zašepkala.

„Kľúč je môj.“

Videla, ako sa mu mierne zúžili oči.

„Naozaj?“

Aj ona zúžila oči a hnev, ktorý sa vytratil tvárou v tvár strachu, sa vrátil s ešte väčšou silou.

„Áno, je to tak, bastard. Na tých kódoch som sa nadrela a nech sa prepadnem do pekla, ak vám ich dovoľím použiť. Jackson mi ich ukradol a ja som cestovala až zo Shadow Portu, pretože ich potrebujem späť.“

Chvíľu bolo ticho, jeho oči si prezerali jej črty, potom sa v nich rozhorelo prevrpenie. „Morana Vitalio?“

Morana prudko prikývla, dávala si pozor na čepel pri hrdle. Prezrel si ju od hlavy až po päty, jeho pohľad sa zastavil na jej parochni a perách, vnímal každý centimeter, ktorý mohol, potom sa jej pozrel do očí.

„Tak, tak, tak,“ zamrmlal si takmer sám pre seba, keď o centimeter poodtiahol čepel a jeho zarastená čelusť sa teraz, keď už poznal jej identitu, uvoľnila.